

gynder, og kunde derfor med Rette kaldes et Mønsterdrama i Tidsaandens Karakter.

Dramaets Heltinde, som ved velbegrundede Aarsager er traadt ind i Hvirvlen af de overspændte Tilstande, føler, som før nævnt, instinktmæssig, at hun maa gaa til Grunde. Den heftige Kjærlighed, hun fatter til en fransk Billedhugger, Allan, gjør hende ikke mere blind, end at hun godt forstaar, hun har givet sig en Dæmon i Vold — og at hun er „den Bergtagne“, som hverken vil eller kan mere i sit Liv faa Øje paa Dagens klare Lys. Hun forsøger rigtignok en Slags ufrivillig Redning, men det er som Hesten, der drives ud af den brændende Stald, og som bryder alle Skranker for at vende tilbage igjen, — hun vil ingen Frelse have, hun vil endnu kun et Par Aandedrag af hint blændende fristende Liv — og saa Døden.

Og dog bedrages hun ikke. Den Mand, hun elsker, og som hun ofrer et Hjerter fuldt af Selvforglemmelse og Inderlighed, modtager Offret med en vis cynisk Oprigtighed. Han ruller op for hende Billederne af hendes Forgængerinder — saa og saa er Vilkaarene — vil hun, eller vil hun ikke? Og hun gaar ind paa alt. Hun forstaar godt, at det, han byder hende, er et Mandfolk uden Lidenskab, blot med Egoistens kolde Lyst. Hun føler, at han som en Salamander spiller hen over den Ild, der fortærer hende; men hendes Kjærlighed er saa ren i sin Styrke, at den alligevel gjør deres korte Samliv til en Fest, som i Sandhed minder om de til Gudernes Offre indviede, der før Dødeni hurtige Drag faar tømme Livets Skaal.

Hun er i sit Væsens smerteblandede Hengivelse en Type for Tidsaandens overspændte Idealer, og den Kraft, hun har til at vælge Døden, viser samtidig, hvormeget der i hende er gaaet istykker. Fin og rørende skildret, vinder hun Læserens udelte Sympathi, uagtet man med Sundhedens og Sandhedens Lov for Øje sætter sig op mod den Slags Existenser.

Men Tragedien udvikles jo ikke paa de jævne Veje, og da den alligevel har sin rige Fostring i Tiden, tør vi nok ikke være altfor ømtaalelige overfor Fænomenet, men tvertimod se lidt nøjere paa alle de brudte Existenser, som nu saa ofte finder sin Forklaring i Digtning og i Kunst; thi vi er mere i Slægt med dem, end vi selv tror. Der er bestandig et Sammenhæng imellem Tidens Vrang og Ret, som man bør kjende — og faa Forstand af.